men hem dan steeds vinden kon, niet bij de oudere heeren in de rookzaal en aan de whisttafel, maar in de balzaal bij de jongeren met lofwaardigen moed en jeugdig vuur veroveringen makende.

Ook thans was hij op het oorlogspad en had hij een alleraangenaamst tête-à-tête met een jonge dame, een vreemdelinge, logée van een der leden, toen het onderhoud opeens wreedelijk verstoord werd door de komst van een der ceremoniemeesters.

„Mijnheer van Dalem, excuseer me, u wordt beleefd verzocht aan te treden voor den Semesterdans!"

„Semesterdans? Wat is dat nu weder?" vroeg de jonge dame.

„Ouwe Joop," met een gezicht als een martelaar, trok zijn handschoenen aan zonder zich in 't minst te overhaasten.

„Onze Semesterdans, hm! dat is een soort chronologische revue. De jongste leden hebben den eersten toer en dan komt de tweede, de derde halve jaarkring en zoo vervolgens, tot de oudere en eindelijk de oudste paartjes aan de beurt komen." Hij streek zuchtend over zijn grijzend haar, dat opzettelijk zeer kort gehouden werd. „Niemand mag zich hieraan onttrekken, maar moet minstens eenmaal de zaal rondwalsen, de getrouwden met hun vrouw, dat is het gebruik; alleen de jonggezellen mogen kiezen. Wil mejuffrouw mij veroorloven haar naar de zaal te geleiden en de zaak eens aan te zien?"

DE HIMA-RONDRIT.

Verleden week Vrijdag, den laatsten dag van den Zondag 30 Januari aangevangen Hima-rondrit, kwamen, precies op tijd, alle deelnemers te Amsterdam aan, waar door de politie uitstekende verkeersmaatregelen genomen waren. Onder groote belangstelling werd langs de Weesperzijde en de Weteringschans naar het American-hôtel gereden, waar den heer Adler, die den tocht had georganiseerd, namens de Amsterdamsche Sportclub „Olympia" een krans werd aangeboden en de renners met een bloemstuk werden vereerd. Door den heer Adler werd den deelnemers nog tijdens een gezellig diner in American een gouden médaille aangeboden als herinnering aan den rit. — Op deze pagina brengen wij nog een drietal foto's van dezen uit sportief oogpunt zeer belangrijken tocht. Hierboven: de belangstelling langs den weg.

In het midden van den spiegelenden parketvloer stond de balletmeester, gracieus en ten volle bewust van zijn waardigheid.

„Mag ik verzoeken, het eerste semester?"

Zeven piepjonge heertjes met baardelooze gezichten buigen diep voor zeven diepblozende bakvischjes; de achttienjarige paartjes schikken zich in de rij en dansen zwierig eenmaal de zaal rond.

„Het tweede semester!" En wederom danst een handvol zwierige jeugd den toeschouwers voorbij. En zoo gaat het voort, de derde, vierde, vijfde, zesde en gaandeweg hebben de heeren knevels gekregen en zijn voor de tule voetvrije japonnetjes statige damestoiletten in de plaats gekomen.

Alle aanwezigen zien belangstellend toe, de oudere en oudste met een half lachende, half geroerde uitdrukking op het gelaat: het zijn hun jaren, hun jeugd die daar voorbijvliegen.

Steeds nieuwe paren treden aan, dansen, verdwijnen en worden weer door andere gevolgd, zooals het eene jaar het andere. De gezichten der dansenden worden ernstiger, scherper. Men *ziet* den tijd, een menschenleven, voorbijvliegen.

De heer Van Dalem staat als betooverd tusschen de toeschouwers. „Het gaat nu bergafwaarts", peinst hij, „en mijn semester komt nog lang niet."

Een innerlijke onzekerheid maakt zich meester van den man, die zich gaarne nog jong waant. Bij welke groep behoort hij eigenlijk?

En plotseling bezint hij zich, dat hij door zijn mijmeren geheel vergeten heeft zich met zijn dame te onderhouden. Hij buigt zich over haar stoelleuning heen en vraagt haar hoe de dans haar bevalt.

„O heel .... heel amusant," zegt ze, met moeite een geeuw onderdrukkende, „slechts .... neen, ik durf het eigenlijk niet zeggen."

„Och, kom, gaat u gerust uw gang."

„Wel er is geen enkele ... hoe zal ik het zeggen .... geen elegante verschijning bij. Je ziet zulke .... ridicule paartjes, het een kort en dik, het ander lang en mager. Zie bijvoorbeeld daar eens ...."

Dat was warempel zijn vriend Botbergen met zijn vrouw. Ja, Suze was kolossaal dik geworden de laatste jaren. Ook 'n corvee, om dat de zaal rond te sleuren. Toch vroeger een verduiveld lieve meid geweest! Maar, sapperloot, ze was nu ook al eenige malen grootmoeder en wat zag ze er gelukkig uit! Eigenlijk al die bedaagde dames die hem voorbijdansten .... En ook de anderen, die op hun beurt wachtten.

„Dat zijn de ware .... levensgezellinnen!" „Ouwe Joop" wist eigenlijk niet hoe hij daar zoo opeens aan dat antwoord kwam. Het was of het uit zijn mond gedrongen werd.

Hij betrapte zich tevens er op, dat zijn oogen kritisch langs de rij wachtenden ging. Neen, „verschijningen" zooals zijn esthetische smaak die verlangde, waren deze vrouwen zeker niet. En toch zag hij nauwelijks één gezicht, waarop niet een uitdrukking lag van een stil, zeker menschengeluk. Aan den arm van hun echtgenooten stonden ze daar, sommigen zelfs hand in hand, bij elkander behoorend, onafscheidelijk. Reisgenooten op den

DE HIMA-RONDRIT.

De deelnemers gekiekt in de buurt van Breda.

DE HIMA-RONDRIT.

De IJselbrug bij Zutfen wordt gepasseerd.